

Zesde Groot Voorburgs Dictee

auteur: Rene Muller

En zo geschiedde

Op een mondbeglänzte zomeravond in het jaar onzes Heren 1456 schrijdt de pastoor van de Martinikerk in Voorburg – een hupse Schriftvaste frans – van de pastorie naar het belendende patriciërshuis. Aldaar huist de excentrieke ambachtsheer mitsgaders diens kallipygische eega, een heibeigi lijsje-albedil van het zuiverste water.

Op de agenda staat anderwerf het heikele thema van de bouw van een kerktoren. Denkend aan hun laatste desbetreffende kout, waarin de ambachtsheer onverwachts een onvervalste nimbymentaliteit aan de dag gelegd had, weet de pastoor dat hem een welhaast herculische taak beidt.

Nochtans is hij vastberaden ditmaal niet druipstaartend huiswaarts te keren en deze jansalieachtige gortenwikker met zijn eeuwige gejjamaar om te stemmen. Daartoe torst hij onder zijn grijszwarte pij een fraai geciseleerd kleinodiënschrijn: een troef waarvan hij tegen beter weten in hoopt haar niet te hoeven uitspelen.

Klokke acht schelt de pastoor bij de met hielojieven versierde voordeur aan. Nadat de ambachtsheer de pastoor allerhartelijkst goedenavondgezegd heeft, noodt hij hem binnen.

Of het nu te danken was aan 's pastoors pluimstrijkerij, de fijngeslepen diamantjes of aan de waarlijk rabelaisiaanse dis, zal wel altijd een haspel in de fles blijven, maar aan het eind van de avond waren beiden niet enkel gelaafd en gespijst, maar ook een van geest en een van zin: de aan Martinus gewijde kerk moest en zou een imposante toren krijgen; evenwel niet halje travalje of met een hapsnapaanpak door kladdeboters in elkaar gebroddeld, maar met een degelijk plan de campagne zou een toren moeten verrijzen die ook in apocalyptische tijden als lokaal fylacterion zou kunnen dienstdoen.